

Tóth Kornélia, az IgazTárs társskereső iroda alapítója, life- és önismereti coach, párkapcsolati tanácsadó. Férje: Zsolt, programtervező matematikus

ELJÖTT A PILLANAT, AMIKOR RÁÉBREDTEM: HA NINCS VELEM, HIÁNYZIK

Ezreket hoztam össze, végül magam is párra találtam

A gyakran csak randiguruként emlegetett asszony tíz esztendő alatt több ezer párt hozott össze hozzáértő tanácsaival. Végül maga is megtalálta az igazit.

„Nemzetközi kapcsolatok szakon végeztem a főiskolán: valójában európai uniós szakreferens a végzettségem – kezdő történet Kornélia. – Egy hét évig tartó kapcsolat után úgy kellett magamat összelapátolni. Azt szerettem volna, hogy ez mással ne történjen meg.

A hozzám fordulóknak javasoltam, előítéletektől és elvárásoktól mentesen, kreatívan és lelkesen kezdjenek ismerkedni akkor, amikor már lezárták magukban a múltat. Ez történt velünk is: társaságban váltottunk pár szót, majd elsodrótunk egymástól. Pár nap múlva Zsolti felhívott

telefonon, találkoztunk beszélgettünk meg. Nagyon tetszett az első pillanattól kezdve: sokat beszéltem, és ő figyelmesen hallgatott.

Éreztem, hogy biztonságban vagyok mellette. Hazautazott a szüleihez pár napra, és miután visszatért, egyre sűrűbben találkoztunk. Feltette a sorsdöntő kérdést: van-e kedvem a családjával tölteni a karácsonyi ünnepeket? Majdnem kiugrottam a bőrömből, annyira örültem. A szüleinél tündéribb házaspárral még nem találkoztam. Ők nekem az „ajándék szüeim”, amit az élettől kaptam. Végül mi is társak lettünk, szerelmeseink, közös ter-

MINDIG MINDENKINEK AZT JAVASOLTAM, HOGY ELŐÍTÉLETEKTŐL ÉS ELVÁRÁSOKTÓL MENTESEN, KREATÍVAN KEZDJENEK ISMERKEDNI AKKOR, AMIKOR MÁR LEZÁRTÁK MAGUKBAN A MÚLTAT

ÍNYENCEK VAGYUNK

Rengeteg közös hobbink van. Legfontosabb az utazás, de szeretünk különleges ételeket főzni, és azokat együtt elfogyasztani: inyencek vagyunk mind a ketten. A szörpök házilagos elkészítését is hobbinak fogjuk fel, különben hozzá se kezdenénk. Fontosak a jó, tartalmas beszélgetések, és mindig kitalálunk valami új dolgot – legyen az sport vagy kultúra –, amit aztán együtt csinálunk végig.

vekkkel, múlttal, jellel, és közös jövővel. Mindketten tudtuk, hogy életünk párját keressük. Tehát nem azért találkoztunk, hogy barátkozzunk. Érezni lehetett, hogy a nőt látja bennem, én pedig férfiként tekintettem rá. Szerettem, ha a férfi udvarias. Tetszett a nyugalma, a tartása, a humora, a céltudatossága, és még sorolhatnám a jó tulajdonságait. Aztán jött a pillanat, amikor ráébredtem: ha nincs velem, hiányzik. Nem volt kétségem, hogy vele szeretnék élni, és kiderült: ő is így gondolta.

A lánykérés benne volt a levegőben. Igazából akkor lett időszzerű, amikor a szerelmi fészünk elég csinos lett ahhoz, hogy már az esküvővel foglalkozzunk. Annyit mondtam Zsoltimnak: nem szeretnék éveket menyasszony lenni, voltam én már az, többszörösen is! Így egy nyári délután, hatalmas virágcsokorral a kezében feltette a kérdést: hozzámegegyek-e? Az esküvőnk magunk szerveztük, persze némi rokoni segítséggel, és egy gyönyörű kastélyban tartottuk meg. G.A.